

Forever Patuš

Neznámy dotyk

NEZNÁMY DOTYK

Patrícia Franková

Obsah: Ide o napínavý triler. Mladá 21-ročná Lea sa rozhodla pracovať v Mníchove v Nemecku ako sestrička v nemocnici. Bývala v dome s jednou partiou, ktorá na pohľad bola super. No po čase zistí, že to tak nie je a o svoj život musí bojovať.

Zajtra je deň D, nemohla som sa dočkať, kedy odídem z tohto nudného mesta. Nastupovala som do práce v Nemecku, Bála som sa, čo ma čaká. Ešte som nerobila sestričku v noci na pohotovosti, zvykla som iba ranné zmeny. Rozmýšľala som nad bytom, no nemala som dosť peňazí, tak som našla na internete, že ešte ponúkajú jedno voľné miesto v rodinnom dome so skupinou mladých ľudí.

„Lea, máš všetko zbalené?“

„Áno, mami.“

„Pribalím ti ešte jedlo do tašky, aby si nebola hladná, a aj lieky, keď ti bude náhodou zle.“

Túto jej starostlivosť som na nej neznášala, akoby som sa nevedela postarať sama o seba.

„Mami, dost! Načo je mi toľko jedla? Ved' ho mám za plnú tašku. Aj tak sa mi zbytočne pokazí a potom ho budem musieť vyhodiť!“

„Tak sa s ním podelíš so spolubývajúcimi.“

„To myslíš vážne? Čo si o mne pomyslia v prvý deň?“

Vybehla som do svojej izby a zavrela za sebou dvere, aby som nepočúvala jej reči. Lahla som si na posteľ, zakryla som sa dúfajúc, že zaspím. Počula som zavibrovanie môjho telefónu, otočila som sa a natiahla som ruku na stolík.

Písal mi šofér Andrej:

„Ahoj Lea, zajtra vyrážame ráno o 8:50, pretože musím ísť ešte niekoho vyzdvihnúť. Tak nezaspí.“

Bola som nahnevaná, chcela som sa konečne vyspať, celý týždeň som musela skoro vstávať a vybavovať si veci na môj odchod. No nič, povzdychla som si a kufre som si odniesla na chodbu. Pozrela som sa cez okno, vonku už bola tma, zamkla som dvere a išla som spať do izby.

Zobudila som sa na budík, so zavretými očami som ho vypla. Obliekla som sa, najedla a rozlúčila so svojimi rodičmi. S kuframi som vyšla pred vchod a čakala. Fuu, je tu riadna zima, ešteže som si dala hrubú bundu. O 10 minút došiel Andrej.

„No ahoj, pripravená?“

„Áno, len som trochu nervózna, pretože neviem, čo ma čaká.“

„Neboj, Lea, bude sa ti tam páčiť, uvidíš.“

„No to dúfam, nechce sa mi potom vracieť naspäť.“

„Už som veľa takých viezol a tiež hovorili tieto vety ako ty. A čo sa s nimi stalo? Volal som im a sú veľmi spokojní, ani sa im nechce domov.“

Nasadli sme si do auta a ja som len celý čas rozmýšľala, ako to celé dopadne.

„Chceš kávu?“ vytrhol ma z myšlienok.

„Áno, rada.“

Cesta bola dlhá, tak som si urobila pohodlie a natiahla nohy. O 8 hodín sme prišli do Mníchova. Zastali sme pred domom, Andrej mi vybral kufre. Bolo načase sa rozlúčiť.

„Tak sa maj a nech sa ti darí.“

„Ďakujem, aj tebe,“ usmiala som sa a zakývala som mu.

Ocitla som sa sama v cudzom štáte. Vykročila som ku dverám a nesmelo som zaklopala. Otvorila mi mladé čiernovlasé dievča.

„Zdravím, ja som Lea Nováková a mám sa tu ubytovať.“